

מטאוראים באשכולות שבת

תשפ"ו	בני ברק	ירושלים	חיפה	באר שבע
הדלקת נרות	6:03	5:48	5:54	6:06
מוצאי יו"כ	7:01	6:59	7:00	7:02
רבינו תם	7:37	7:40	7:40	7:40

נא לשמור על קדושת הגליון

יום הכפורים

היהלום שבנפש

בממלכה רחוקה חי מלך גדול, עשיר ונערץ. באוצרו של המלך נשמר יהלום נדיר – היהלום היפה והיקר ביותר בעולם. היהלום הזה היה סמל המלוכה, הגאונה והתפארת של הממלכה. יום אחד, קרא המלך לעבדו הנאמן ואמר לו: "אני יוצא למסע, לכן אפקיד בידך את היהלום. שמור עליו מכל משמר. כשאחזור, אבקש לראותו".

העבד רעד מהתרגשות. הוא קבל את הקפסה המלכותית, עטף אותה בדד קטיפה, הניחה במקום בטוח, והביט בה מדי יום ביראה.

אבל ככל שעברו הימים, גברה סקרנותו. "מה כבר יקרה אם רק אציץ לרגע?" חשב. הוא פתח את הקפסה והיהלום זהר באור מסנוור. הוא לא התאפק, ושלף אותו בעדינות מהקפסה. לפתע, החליק היהלום מידו ונפל על הרצפה. הוא לא נשבר, אבל התמלא אבק, כתמים ושריטות. העבד נבהל. הוא נסה לנקות את היהלום, אבל רק הוסיף נזק. הוא שפשף, לטש, שפך מים... אבל הברק לא שב.

כשהמלך חזר ממסעו, נגש אליו העבד ביראה ובבשת פנים. הוא פרע על ברקיו והגיש למלך את היהלום. המלך הביט ביהלום וראה לכלוך, שריטות, וסימנים של נסיון להסתיר את הפגם. הוא שתק רגע, ואז אמר בקול עטוף רחמים: "לא צפיתי שתחזיר לי את היהלום משלם. צפיתי שכשהיהלום יפגם – תבוא אלי מיד. אם היית מודה במה שקרה ופונה אלי בתוך כאבה, הייתי שולח את הצורך המלכותי שינקה את היהלום במקצועיות. אבל נסית להסתיר ולתקן לבד, ובכך החמרת את הנזק".

הקדוש ברוך הוא מפקיד ביד כל יהודי יהלום – נשמה טהורה, זוהרת, מלאה אור. אבל במהלך השנה, אנחנו פותחים את הקפסה, נוגעים ביהלום, ולעיתים מועדים. הנשמה מתלכלכת, נפגמת ונשרטת. לפעמים מתוך חלשה, לפעמים מתוך פתוי ולפעמים בלי כוונה.

איננו פוגמים ביהלום כי אנחנו רעים, המלך יודע שאנחנו בני אדם שעלולים לטעות. אבל הקדוש ברוך הוא מצפה שנבוא אליו בלב פתוח, בלי להסתיר ובלי להתחזות, ונודה: "זה היהלום שהפקדת בידי. הוא נפגם באשמתי, ואני מצטער".

ביום הכפורים, הקדוש ברוך הוא אינו מצפה לראות נשמה משלמת. הוא מצפה לראות לב אמת, לב שאינו מנסה להסתיר, ומכין להודות במה שקרה. הבעיה אינה החטא והלכלוך, אלא ההכחשה והנסיון להעמיד פנים שהכל נקי.

חז"ל אומרים: "אין דבר העומד

בפני התשובה. אבל תשובה אינה רק לומר "סליחה". תשובה היא להחזיר את היהלום למלך גם אם הוא מלכלך, להסכים להודות שנכשלנו ולהתחרט באמת.

הקדוש ברוך הוא אינו שופט קר, הוא אב רחום שאינו מחפש להעניש, אלא לטהר. במקום לדחות את מי שנפל – הוא מקרב את מי שחוזר. אבל הוא מבקש דבר אחד: **אמת.** אם נפיר בחטא ונודה באמת, הוא יטהר אותנו ויקרב אותנו אליו. **"כי ביום הזה יכפר עליכם – לטהר אתכם"**. הקדוש ברוך הוא מוחל ומכפר, וגם מטהר אותנו ומחזיר את הברק ואת האור לנשמה.

ביום הכפורים, כל אחד מאתנו עומד מול המלך כשהקפסה בידו. השאלה אינה אם היהלום נקי, אלא אם אנחנו מכנים לפתח את הקפסה, להראות מה יש בפנים, ולהודות בחרטה אמתית. (הלומי המועד)

יום כפור מצמיח כנפים

בתוך גוף צנום ומדלדל, ששקל כשלושים קילוגרם, בערו להבות של כסופים. כסופים לתורה, לתפלה ולדבקות בה'. הרב הצדיק רבי ישכר דב רוקח, האדמו"ר השלישי לבית בעלז, סבל כל חייו מחלי קשה. הוא כמעט לא אכל, כל מאכלו היה פרוסת לחם בתוך תה – שגם אותה היה מקיא. ובכל זאת, לא התלונן, והמשיך לעבד את בוראו בהתלהבות. הוא חי בתוך עולם של רוח ושל התעלות.

ובכל זאת, איננו יודעים מה מכל זה עולה למעלה. אולי לא התפללנו מספיק בכונה, אולי לא למדנו מספיק, אולי היינו שקועים בעצמנו ושכחנו לראות את הזולת.

אבל... אולי גם חיכנו למישהו שהיה שבור, ובחיוך הזה נפלה ממנו מסכה של כאב. אולי נתנו מטבע קטן למי שהתביש לבקש, ובזכות המטבע הזה נפתחו לו שערי תקנה. אולי אמרנו מלה טובה למישהו שהיה על סף יאוש, והמלה הזאת הייתה לו כמים קרים על נפש עיפה. אולי היינו שליחים של השגחה עליונה להיות ברגע הנכון במקום הנכון, אולי זכינו לעשות פעולה קטנה שגדלה למעשה עצום.

ובשעה שהקדוש ברוך הוא פותח את ספר החיים, הוא אינו מונה רק דפי גמרא ושעות תפלה – אלא גם רגע של חסד, מבט של אמת, לפעמים, פעולה שנראית בעינינו קטנה, נכתבת בשמים באותיות זהב, והיא זו שמטה את הכף לטובה. (יהלומי המועד)

הלכות כיבוד הורים ע"פ פסקי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

לקנות תפלין מאביו שאינו ירא שמים

שאלה: האבא סופר סת"ם והכתב שלו ברמה בינונית. הוא מבקש מבנו שיקנה אצלו תפלין עבור בניו-נכדיו. האם חוב הבן לרכוש תפלין אצל אביו, ומה הדין כשהכתב של אביו מהדר מאד אבל אביו אינו מדקדק במצוות ואינו קובע עתים לתורה.

תשובה: האבא לא צודק בבקשתו, והבן לא חוב לקנות אצלו תפלין אם הכתב שלו אינו מהדר, כי כתוב בתורה "זה א-לי ואננהו" (שמות טו, ב), וכתב ה"דרכי משה" בשם המרדכי שיש להדר אחר תפלין נאים שכתבן סופר אמן בכתב נאה ובדיו נאה ובקולמוס נאה (משנ"ב לו ס"ק ד), וקל וחומר כשהסופר אינו ירא שמים ומזלזל במצוות, שחסרון זה הוא יותר גרוע מכתב שאינו מהדר, וכמו שכתב ה"שולחן ערוך" (או"ח לב, כ), שהמתעסק בכתבית תפלין צריך להיות ירא שמים וחרד לדבר השם. וכתב ה"משנה ברורה" (לו ס"ק ד), שיהיה כל אדם לקנות תפלין מסופר ממחה וירא שמים ובעל תורה.

ולכן אפילו כשהכתב של אביו מהדר, לא ירכש ממנו הבן תפלין עבור בנו אם אביו אינו מדקדק במצוות ואינו קובע עתים לתורה. ואם ישאלו את הבן היכן רכש את התפלין, יתחמק ולא ישיב להם, ולא על כל שאלה חבים להשיב. ומצוה על הבן לדבר עם הרב של אביו שישיע עליו, ויחזקו בתורה ויראת שמים.

(באדיבות הרב בן ציון גולדברג ידלר שליט"א עורך הספר "למען אירכון" (yadlerben@gmail.com)

חדש אלול התקרב. הרב שכב במטותו, משתק מחלי ומכאוב. הרופא פסק בתקף: "איש לא יפנס לחדר! אסור לרב להתרגש ולהתאמץ!"

הגיע יום כפור. בשעות האחרונות של היום הקדוש, כשהשמש עמדה לשקע והשערים כמעט ננעלו – בקש הרב שיוציאוהו במטותו לתוך בית המדרש. הרבנית הססה וכלם חששו לחייו, אבל הרב רמז בעיניו, ואף אחד לא העז לעצור אותו.

הכניסו את הרב במטותו לבית המדרש, והוא קרא בקול חלוש: "יתגדל ויתקדש שמיא רבא..."

הקהל רעם "אמן!"

כשהגיעה חזרת הש"ץ, הרב קם לפתע ממטותו, פרש כפיים, והחל להתפלל בקול רם. הוא עמד כשעיניו עצומות, פניו לוהטות, וקולו רועד ומרעיד את הלכות. הרב זעק בלהט של קדושה, מאבד כל קשר לחומר. הקהל נסחף אחריו, והרופא שלוחו אותו עמד נדהם ואמר: "מדוע קראתם לי? אני רופא של בני אדם, לא של מלאכים!"

ביום הכפורים כלנו כמו מלאכים: נכון, האדם נברא בתוך גוף, אבל נתנה לו נשמה! וכשהוא זוכר אותה ומאמין שיש בכוחו להתעלות ולהתקרב – השערים נפתחים. זה סודו של יום כפור: להזכיר לאדם מי הוא באמת – לא רק בשר ודם, לא רק תאוה וחומר, אלא נשמה טהורה שנתנה ממרום, שיכולה לפרש כנפים ולעוף.

ביום כפור נתנה לנו הזדמנות, ועלינו לנצל אותה, להיות כמו צפור המתנערת מהאדמה, פורשת את כנפיה ומתרוממת אל על, ולא להשאיר למטה כמו אבן כבדה, רתוקים לחומר.

יום כפור הוא יום של התעלות ושל התקרבות. זה היום שבו האדם מפסיק להיות עסוק במה שיש לו, ומתחיל להיות עסוק במי שהוא. וכשהוא נזכר בזה, הוא מגלה שיש לו כנפים, וכמו הרב מבעלז, גם הוא יכול לעוף למעלה. כי מי שבא להטירה – מסייעין בידו. (יהלומי המועד)

השליח שלא ידע שהוא שליח

בעיר קטנה במזרח אירופה חי סנדלר פשוט ושמו רפאל. הוא לא למד בישיבה, לא הכיר גמרות ומפרשים, אבל היה בעל לב טוב, ישר דרך וירא שמים. כל בקר פתח את חנותו בתפלה פשוטה: "רבנו של עולם, תן לי פרנסה בכבוד, ועזר לי להיות בשלום עם כלם."

יום אחד, סמוך ליום הכפורים, נכנס לעיר יהודי זקן ועיף, לבוש בבגדים קרועים. הוא בקש עזרה, אבל רב האנשים חשדו בו וחששו מפניו. רק רפאל הסנדלר הזמין אותו לביתו, האכיל אותו ונתן לו בגדים חמים ואפילו מעט כסף לדרך.

בערב יום הכפורים, רפאל היה עיף ומוותש, ובזמן שהיה צריך ללכת לבית הפנסת, הוא נרדם על מטתו. בחלומו ראה רפאל את עצמו עומד מול בית דין של מעלה. ספרים נפתחו ומעשיו נשקלו. המאזנים נטו לרעה. רפאל רעד, הוא לחש בלב נשבר: "רבנו של עולם, אני אדם פשוט. לא הצלחתי ללמד כראוי, לא התפללתי בכונה כל השנה. אבל לבי היה תמיד עמוך. רק רציתי לעשות טוב. תזכר לי את הרצון, ותכתבני בספר חיים טובים."

לפתע, נכנס למקום הזקן שרפאל עזר לו. הוא נגש אל בית הדין ואמר: "רפאל הציל אותי. בזכותו אני חי, ולכן גם הוא ראוי לחיים."

המאזנים התהפכו והדין נחתם לטובה. רפאל התעורר נרעש. המעשה הקטן שעשה, שנה את כל הדין! הזקן שהוא הציל את חייו – היה בעצם השליח להציל אותו.

ביום הכפורים, אנוחנו עומדים מול בורא עולם, ואיננו יודעים מה נשקל במאזנים. אנוחנו מבקשים סליחה, מתוודים, מבטלים נדרים...

מבצע ענק!

מזמינים מנוי מקבלים:

נן DOQO

איכותי

מתנה!

8 ספרים לבחירה ועוד מתנות נוספות!

1-800-39-39-38

לוח שנה

מבית אוצרות במתנה!

80 ש"ח לחודש

במתחייבות לשנה הראשונה

לוח שנה

מבית אוצרות במתנה!

80 ש"ח לחודש

במתחייבות לשנה הראשונה

..הוביני..

הספר החדש

מטעמים לשולחן שבת תשפ"ד

ניתן להשיג

בחנויות הספרים המובחרות

או בטל. 1-800-39-39-38